

Ik heb een droom

‘Ik droomde van een leven als harpiste en zangeres in prachtige jurken’

Beeld Jörgen Caris

Noor Hellmann 22 september 2019, 12:15

“Ik herinner me een heel mooie droom toen ik in Frankrijk harn

-----r
studeerde en 's nachts met de TGV terugreisde van Parijs naar Lyon. Daarin zag ik overal om mij heen licht en schoonheid. Op dat moment werd ik wakker, verblind door stralend ochtendlicht. Ik heb altijd gezocht naar schoonheid, al jong vond ik die in de muziek. Mijn ouders waren musici, mijn vader werkte als fluitist in het opera- en ballettheater van Tasjkent in Oezbekistan. Daar heb ik na school talloze avonden doorgebracht in de orkestbak naast een harp, dromend van een leven als harpiste en zangeres in prachtige jurken. Een droom die ik heb verwezenlijkt.

Mijn liefde voor muziek en theater bood mij als kind een uitweg uit de bedrukkende situatie thuis die mijn inwonende oma Dora veroorzaakte. Ze was een heldin die ervoor had gezorgd dat onze hele Joodse familie de oorlog overleefde door van Oekraïne naar Tasjkent te vluchten. Maar thuis was ze een tiran. Met haar deelde ik een kamer. Ik heb eens een zilveren munt van haar gestolen. Toen ze de diefstal ontdekte verdacht ze mijn stiefvader ervan en ging met een mes achter hem aan. Dit beeld achtervolgt me in een terugkerende nachtmerrie en dan voel ik me opnieuw schuldig dat hij moest boeten voor iets wat ik had gedaan.”

Oma Dora en beroemde tijdgenoten

“Jarenlang heb ik gestreefd naar de perfecte muziekkuitvoering – de ultieme legato, de ultieme toon. Door me op schoonheid te richten hoopte ik het lelijke achter me te laten. Ik wilde niet terugkijken: noch naar mijn oma, noch naar onze vlucht voor het antisemitisme in Tasjkent, en ik als 16-jarige hier in een asielzoekerscentrum belandde. Inmiddels realiseer ik me dat juist in alles wat mij heeft gevormd veel schoonheid zit. Zo maak ik met mijn man, regisseur Chris Koolmees, sinds vier jaar voorstellingen over de weg die ik heb afgelegd.

De nieuwe voorstelling ‘Schoppenvrouw’ gaat over mijn jeugd met oma Dora: de heldin, het monster, maar ook degene die iedere dag voor ons boekweitpap maakte en die warm hield in een pan. Haar hart schuilt in die pan, zeg ik in de voorstelling. We plaatsen haar naast een aantal beroemde tijdgenoten van wie ook een bepaald

beeld is ontstaan, alsof ze een eenmaal getrokken spelkaart nooit meer kwijtraken. Wij willen echter laten zien dat iedereen uit verschillende identiteiten bestaat.

Ik voel mij nu meer performer dan harpist of zangeres die streeft naar de perfecte lijn. Ik vind schoonheid pas interessant als daaronder een extra lading zit, waarbij je jezelf onderzoekt en blootgeeft, hoe pijnlijk soms ook. Ik pleit voor medemenselijkheid: oordeel niet meteen over een ander. Deze voorstelling zegt: kijk naar jezelf, wie ben jij en wie kun je worden?”

Ekaterina Levental (42) is performer, mezzosopraan en harpiste. De muziektheatervoorstelling ‘Schoppenvrouw’ is het laatste deel van een autobiografisch drieluik. Te zien: 21 en 22 september in CC Amstel. Meer info: www.leks.nu

In deze interviewrubriek vraagt de redactie van Trouw aan bekende én minder bekende mensen waar ze over dromen, overdag of 's nachts.